

at jeg her har vanskeligt ved at forbinde nogen egentlig Tanke med dette Udtryk. Jeg ser ikke rettere, end at Lovgivningsmagten staar fuldstændig frit, ogsaa med Hensyn til denne Del af Statsgælden, saaledes at den, naar den finder Lejlighed dertil, kan skride til en fortsat Konvertering uden derved at træde nogens enten juridiske eller moralske Rettigheder for nær. Jeg tager ikke her Ordet for, at Konverteringen nu i dette Øjeblik skal gøres mere omfattende end foreslaaet; men jeg ønsker kun at tage et Forbehold over for den højtærede Ministers Udtalelse, for at ikke Tavshed over for den skal blive udlagt som en Erkendelse af, at vi føle os pligtige til at afholde os fra fortsat Konvertering, selv om en passende Lejlighed dertil maatte frembyde sig. Med disse Bemærkninger skal jeg paa det bedste anbefale det foreliggende Forslag. At komme nærmere ind paa Betragtninger over Sagen er overflødig. Ethvert Medlem har her sit Standpunkt, og enhver er klar over Betydningen af den her omhandlede Foranstaltning.

Scharling: Da det ærede Finansudvalg i sin Helhed er enigt med Finansministeren om dette Forslag, er det dermed givet, at det vil blive gennemført og gennemført hurtigt. Det kunde derfor synes at være ret ørkesløst at fremsætte Indvendinger mod det, og jeg føler mig heller ikke særlig fristet til at gøre det under de foreliggende Omstændigheder. Jeg anser det dog for min Pligt at fremsætte min Opfattelse af de Forhold, der her komme i Betragtning. Men det er, som sagt, ikke under gunstige Forhold, at jeg taler, og de blive ikke gunstigere ved den overordentligt knappe Tid, der er givet til Overvejelse for os, der ikke sidde i Finansudvalget og derfor ikke have kendt denne Sag forud, men kun have haft Tiden fra Lørdag Eftermiddag til nu til at gøre os bekendte med Sagen. Og den mellem-liggende Dag, Søndagen, er man jo dog berettiget til at forbeholde til andet end Rigsdagsarbejde. Det er ogsaa en Dag, paa hvilken man ikke let kan konferere f. Eks. med praktiske Forretningsfolk for at høre deres Mening. Man er derfor henvist til sine egne private Overvejelser og Undersøgelser, og selv til dem har Tiden været overmaade knap. Jeg siger ikke dette som en Bebrejdelse til den højtærede Formand, fordi han har sat Sagen til første Behandling i Dag, det er jo i god Overensstemmelse med dette Tings almin-

delige Praksis, at medens de mindste Lovforslag om Ubetydeligheder henvises til Udvalg, der sidde i Maaneder og ruge over dem, blive de store Sager stormede gennem dette Ting i den kortest mulige Tid.

Jeg skal med Hensyn til Lovens Indhold gøre den samme Sondring som den første ærede Taler, nemlig mellem den Del af Loven, der gaar ud paa et nyt Jærnbanelaan, og den Del, der skal anvendes til Konverteringen. Hvad Jærnbanelaanet angaar, er der for saa vidt ikke noget at sige dertil, som det en Gang er bestemt, at de paagældende Jærnbaner skulle anlægges ved Optagelse af Laan. Jeg har alt tidligere udtalt som min Formening, som jeg dog vil benytte Lejligheden til at gentage, at medens det utvivlsomt var rigtigt, at man i 1894 vedtog dette for overhovedet at bringe denne Sag i Gang og komme til de mange Jærnbaneanlæg, der stod paa Dagsordenen, og som vistnok ellers maatte have ventet en Del Tid endnu, er det dog et Spørgsmaal, om man under gunstigere finansielle Forhold skal fortsætte ad den Vej og anlægge disse ny Baner for Laan, saa meget mere som det vistnok maa siges, at en ikke ringe Del af disse Anlæg næppe ville kunne forrente de Kapitaler, der anbringes i dem, eller de Laan, der optages for deres Skyld. Jeg vil altsaa i og for sig anse det for hensigtsmæssigt, om man kom til en Overvejelse af, hvorvidt det var rigtigt at fortsætte ad den Vej, eller om man ikke under de gunstigere finansielle Forhold burde anvende en Del af de løbende Indtægter paa Jærnbaneanlæg. I alt Fald er det givet, ogsaa efter den ærede første Talers Udtalelse, at det ikke haster med den Del af Laanet, det synes snarere at volde nogen Ulejlighed og Rentetab, at man allerede nu gaar til Optagelsen deraf. Jeg maa altsaa gaa ud fra, at det ikke er for disse Laans Skyld, at man skrider til et Lovforslag om at optage et nyt Statslaan paa 72 Mill. Kr. Det er altsaa for Konverteringens Skyld, at man har valgt dette Øjeblik til at optage dette Laan. Det er min Opfattelse af Spørgsmaalet om Konvertering i al Almindelighed, at en saadan kun kan siges at være betimelig og fuldt berettiget, naar man for det ny Laan kan naa omtrent pari Kurs. Da viser det sig nemlig, at Renteforholdene virkelig have forandret sig saaledes, at den tidligere fastsatte Rentefod ikke mere er svarende til Forholdene, men at der er indtraadt en lavere. Og jeg mener dette saa meget mere, som det maa siges, at en